

ASRIN HÜZMESİ

Tefekkür: Bir vadi, bir ağaç, sararmayan bir yaprak

Şu sessizliğe inat konuşsam ben de haykırarak

Su; belki akmak belki taşmak yahut sürüklemek

Hangisine temayül etse izi hiç silinmeyecek

Her şeye rağmen koşarak gelip de sorsa bir bidar

Kim bu insanlar ve şu en öndeki cesur mihmandar

O vakit doğrulur başım ve gözlerim mütebessim

Önümde bir büyük kandil ve çizilmemiş bir resim

Öyle bir gençlik ki okuyan, düşünen, ses getiren

Hatta bir helecan bir coşkudur karşında yürüyen

Belki bir ruhtur bir zaman itelenmiş, ötelenmiş

Baktıkça eziliyor kalbim; yıpranmış, örselenmiş

Lakin hayır, bu ruh maziye sığmaz, dökülür taşar

Onlar ki semayı aydınlatan asude ziyalar.

Elif KAHRAMAN